

Vejjen Frem

RETSPOLITISK UGEBLAD

Nr. 35

36. årgang

29. august 1970

IFISK

Fordejen ved en organisation er, at ensartede interesser mødes, samles og styrkes, så de samfundsvigtige opgaver, der nødvendigtvis skal løses, kan blive løst bedst muligt. Ulempen ved en organisation er den, at ledelsen, hvis den ønsker at blive genvalgt, skal opnå resultater.

Det hænder, at ledelsen af en arbejdsgevelforening af hensyn til opgavernes løsning fremsætter forslag om højere løn og kortere arbejdstid for arbejderne - men det er sjældent. Ofte er det hærsynet til større fortjeneste, højere forrentning, flere reserver, der står i forgrunden, hvilket, hvis det ligger inden for lovens rammer, er ganske legitime ønsker.

Ofte støtter arbejdsgevelforeningerne de monopoliserede særinteresser, hvilket hverken er i arbejderes eller samfundets interesse.

Det hænder også, at ledelsen af en fagforening, af hensyn til opgavernes løsning, opfordrer medlemmene til større arbejdsindsats, bedre kvalitet i arbejdsindsatsen, intensivere udførelse af arbejdsindsatsen, men det er sjældent. Ofte er det hensynet til højere løn, der står i forgrunden, hvilket, hvis de ligger inden for lovens rammer, er legitime ønsker. Sjældent støtter fagforeningerne de monopoliserede særinteresser, hvilket er både i arbejderes og samfundets interesse.

„Synes De, at valutabalancen bør fightes til Hirtshals?“ Det spørgsmål gik et hold TV-journalister engang rundt og stillede damer og mænd på de københavnske gader og streder for åben mikrofon og kamera. Næsten alle syntes efter kort betænkningstid, at forslaget var godt, selv om de færreste kunne give en begrundelse. Det lå i luften, at der var sympati for udflytningstanken.

Nu er den politiske diskussion ved at blusse op igen, men den drøjer sig stadig hovedsagelig om balanceproblemer i forbindelse med landets økonomi. De snakker, snakker meget og længe, om handelsbalance, prisfal (med og uden tusk), nationalprodukt, stigningsfaktorer, indkomspolitik og om valutastilling. Om disse fine ting vågde J. O. Krug, Hilmar Kaunsgaard, Poul Møller og Henry Christensen naturligvis stadig meget mere, end damer og mænd på gaden véd. De kan derfor også fortsat slynge tvivlsomme procenttal, økonomiske påstande og politiske muhkeligheder i hovedet på hinanden - og hen over hovederne på os fra gaden. Folkestyret er i de bedøvede hænder.

Men mon der alligevel ikke begynder at brede sig en formentingen i den situation, at den af hensyn til samfundet, til fiskerierhvervet og til de sagesløse mennesker, der rammes gennem konfliktens sidevirkninger, bliver nødt til at gribe ind, og så kan Socialdemokratiet ved næste valg benytte dette til angreb på regeringspartierne. Regeringen kan også vælge den passive stilling, udelukkende at se på organisationsnernes ret til frit at indgå overenskomster, selv om disse frie overenskomster fremvinges ved tvang. Herved opnår Anker Jørgensen og fagforeningerne en stærkere stilling, hvis deres krav imødekommes - hvis ikke, trues erhvervet og samfundet med, at kommunisterne ellers vil få en chance til at føre ødelæggelsen af erhvervene og friheden i bund.

Anker Jørgensen og hans parti har i Folketinget været med til at stykke monopolerne. De rakte hånd til særinteresserens uretfærdige spil med folkets arv og landets ejendom ved at ødelægge grundskyldlovgivningen. Dette har medført, at arbejderne og arbejdsgiverne i løbet af de sidste 10 år har givet jordmonopolet en kolossal formuefrengang, idet Danmarks jordværdi er forøget fra 17 milliarder i 1960 til 67 milliarder i 1970. Et så ødelæggende fejlgreb kan Anker Jørgensen og hans meningsfælle ikke gøre godt igen, ved at stemmepolitiske grunde at ødelægge fiskerierhvervet.

Viggo Stærcke.

At major P. Westergaard i Kristeligt Dagblad...

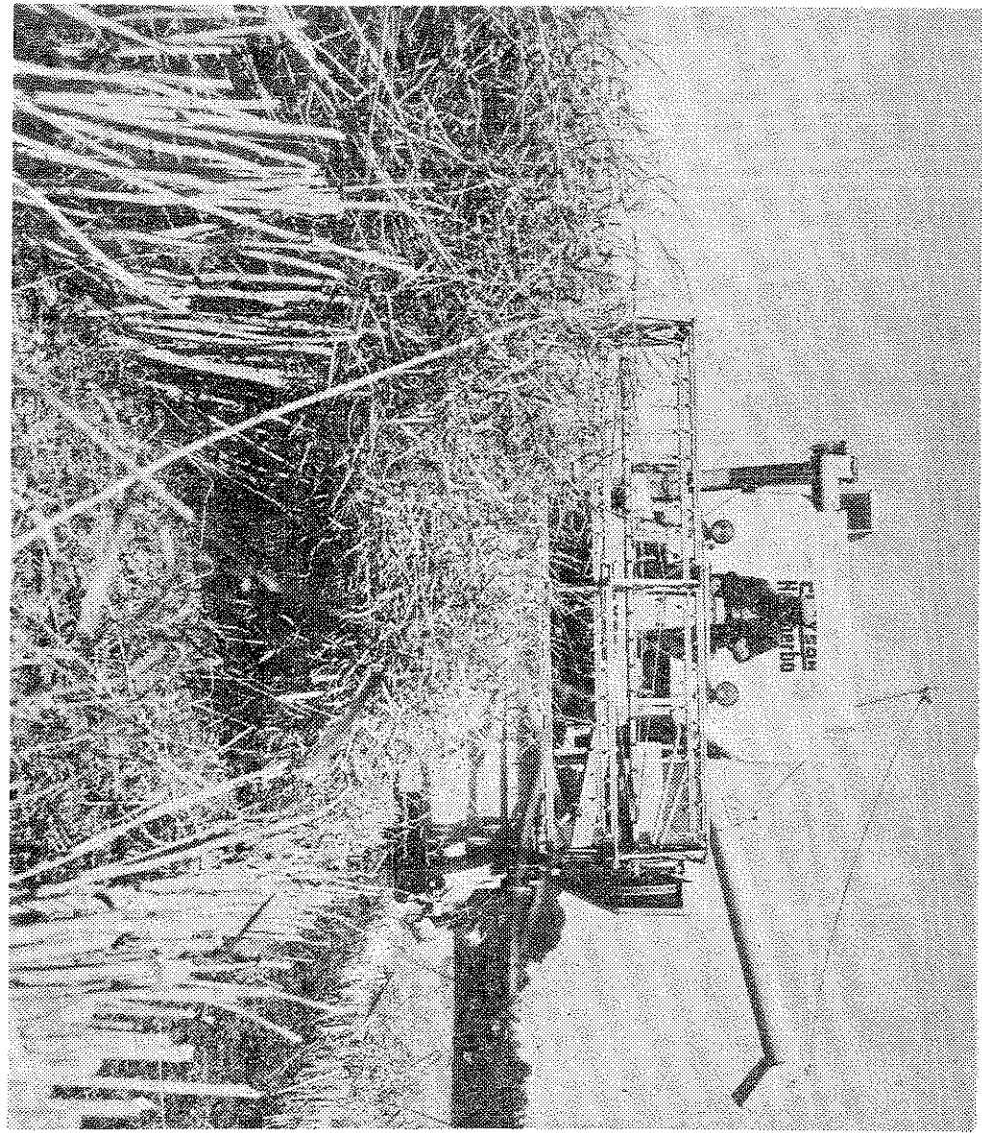
„Synes De, at valutabalancen bør fightes til Hirtshals?“ Det spørgsmål gik et hold TV-journalister engang rundt og stillede damer og mænd på de københavnske gader og streder for åben mikrofon og kamera. Næsten alle syntes efter kort betænkningstid, at forslaget var godt, selv om de færreste kunne give en begrundelse. Det lå i luften, at der var sympati for udflytningstanken.

Den frie konkurrence, den frie prisdannelse og den frie forbrugsvælg er blevet stærket på så store forbrugsområder som f. eks. bolig og fødevarer. - Politikerne har sikret lavere boligpriser og tilskud til hovedparten af boligforbrugene - til gengæld for deres stemmer. Prisen derfor overlade man til de uskyldige unge boligsøgende at betale. Deres efterspørgsel kan nu kun rettes imod nybyggeriet, der til gengæld kan koste, hvad det vil.

Prisen betales af uskyldige statsejere. Fødevarerproducenterne er blevet beskyttet imod udenlandsk konkurrence og har fået tilskud - til gengæld for deres stemmer. Prisen betales af forbrugerne og af skatteyderne. Det er interessant, at netop bolig og fødevarer bidrager mest til pristallets evindelige stigninger. Nogle må have glemt, at når konkurrencen mangler, er der ingen klemme på omkostningsstigningerne, på pristigningerne eller på inflationen. De glensomme lærde ordhører blot endnu flere tilskud - og skatter på de uskyldige.

Jord kan ikke produceres; vi har kun, hvad Vorherre har overladt os til fælles bedste, og det må selv de mægtige og snakken-de høje sig for. Alligevel lader de stadig jordpriserne følge markedets lov og give anledning til spekulation og uforløjnte inlløngesvinster - til fryd for dem, der er kommet først, men til skade og bekymring for dem, der kommer efter - eller slet ikke kan komme til. Det ville være moralsk, socialt og samfundsmæssigt lønsomt med en enkel politisk handling, der kunne sikre, at spekulationen lammes, og at vi alle får lige andel i værdistigningerne. Men det sker ikke - for det giver ingen stemmer. Nej, så hellere nye tilskud

(Fortsættelse side 2)

Så hyggeligt som det knirkende og dampende trespand er nutidens høstmaskiner unægtelig ikke, men landmanden glæder sig over deres effektivitet.

UDGIVET AF FORENINGEN RÆTSFORBUNDETS PRESSE

Redaktion og ekspedition:

Kroghsgade 1, 2100 København Ø · Tlf. TR 15 1457 · Giro 7835

Kontortid: Mandag—Fredag 10—15.00. Lørdag er kontoret lukket

Annoncer: 60 øre pr. linje plus evt. særlig placering

Redaktion:

Vilh. Hellmann (ansvarsh.)

Erik S. Rørm

Post: Vestergaard

Abonnement:

Kr. 52 pr. år

Kr. 15 pr. kvartal

Løssalg: 1,00 kr. pr. nummer

Trykt

Proxima-Trykkeriet, Vordingborg

Fra forbundsrådet skriver Niels Mølgaard:

SÅ ER DET NU!

I de sidste dage - i bedste fald uger - op imod et valg vandsat interesse for at øve en indsats for ens politiske bevægelse op til død. Det er vist et kendt fænomen i alle partier - i hvert fald gælder det udpræget blandt retsstatsfolk.

"De sidste dages folk" spytter gerne og rigeligt i bessen for at få læst diverse valgopgaver. Der kan samles tusinder af kroner ind - flere, jo nærmere valget ligger.

Og mange, der eller ikke er nemme at vriste til at gøre en indsats af praktisk art, stiller sig vildt gerne til rådighed for at klæbe plakater op - de fleste ganske vist, når opklæbningen er overstået. Døde kredse vågner op og arrangerer møder, passivister deler løbesedler og pjecer ud, og et væld af ideer angående agitationsfremstød af den ene og den anden art dukker op.

Niels Mølgaard

En ting står indtilertid fast som denne videnskabs budskab til det praktiske liv (et budskab man iøvrigt også ville gætte på som lægmand - Storm P. har ikke uret her), nemlig at den sidste slutspurt i en valgkamp har en langt, langt ringere værdi for partierne med hensyn til påvirkning af vælgerne end de imellem valgene liggende, politisk mere rolige perioder.

Sociologerne fortæller, at en påvirkning op mod valgene fra partiernes side næsten preller af.

Man kan ikke lade være med at ærgre sig. Over de skønne kræfter, som ikke når fuldt udbytte. Sociologisk adfærdsforskning har alle dage på en gang været morøst interessant, når den nåede et resultat - og undervejs med, al den sags skyld - men haft én i de fleste andre videnskabsgrene ukendt usikker-

Grækenland og de demokratiske stater

HVIS DER HAR hersket tvivl hos nogle, m. h. t. hvilken retning udviklingen i Grækenland skulle tage, så må enhver tvivl vist nu siges at være bortvejret. Den græske revolutionsregering, som den selv kalder sig, har nu bekendt kulør og medføit, at "skyggen af krigsretsbestemmelserne var særdeles nyttig", faktisk så nyttig, at man ville bevare denne skygge for dermed at hindre anarkister og kommunister i at få lejlighed til at udøve deres nedbrydende virksomhed. Regeringen har også givet udtryk for, at en stor majoritet stod bag det efterhånden ikke helt nye regime.

DET ER FORSTÆLGT, at vide kredse i Danmark ikke vil tro på disse forsikringer. Alligevel er de nok rigtige. Der er i den forbindelse to ting, der ikke må glemmes. For det første, at det demokrati, som Grækenland besad før juntaens magtovertagelse, var særdeles vaklende og i befolkningen nød meget ringe anseelse. For det andet, at den græske mentalitet i mange henseender er præget af, at landet i århundreder stod under tyrkisk styre, hvilket i denne forbindelse betyder, at den jævne græker "holder med" den, der har magten. Det kan man så mene om, hvad man vil - en en kendsgerning er det, og det tjener næppe noget formål at forestille sig et demokratisk styre efter dansk mønster indført i Grækenland, så længe den siddende autoritære regering har hele landbefolkningen bag sig og, hvad alting tyder på, også støttes af den veluddannede over- og middelklasse.

Den danske interesse for græske forhold bunder løvrigt næppe så dybt, al den stund den først manifesterede sig samtidig med at en dansk prinsesse blev græsk dronning. Alligevel kan vi sikkert lære en hel del af, hvad der er sket i Grækenland de senere år. I almindelighed hører vi, at juntaen holder sig ved magten ved hærens hjælp. Det er nu en sandhed med modifikation, for den græske hær er en værnepligtig hær ligesom den danske, og hvis den almindelige befolkning var modstander af juntaen, kunne det næppe lade sig gøre at regere ved hjælp af hæren, NATO-våben eller ikke.

AT MAGTOVERTAGELSEN tegnes af officerer har en helt anden årsag, som det nok er klogt at mærke sig. Mulighederne for at opnå en omhyggelig uddannelse i det demokratiske Grækenland var små, med mindre man havde meget velhavende forældre. Undtagelsen var netop officererne. Det græske officerskorps repræsenterer landets eneste nogenlunde homogene, veluddannede gruppe, og her finder vi en vigtig del af forklaringen på, at juntaen har kunnet holde sig ved magten uden at have et politisk program, der kunne appellere til den almindelige befolkning.

Det begynder at tegne sig mere og mere klart, at magten i et land i vor tid ligger der, hvor beslutningsprocesserne foregår. Kan man komme til at være med det, så har man magten. Det gik ret let i Grækenland, bl. a. fordi det græske samfund endnu er ret primitivt i administrativ henseende, men der hører ikke så megen fantasi til at forestille sig noget lignende ske i vesteuropæiske lande, f. eks. i Danmark! Udviklingen går jo overalt i retning af, at færre og færre får indflydelse på beslutningsprocesserne, altså en klar antidemokratiske udvikling, og hvis man ikke fra politisk hold tager hensyn hertil, er der ikke noget i vejen for, at det kan komme til at gå på samme måde som i Grækenland. Naturligvis måtte det gøres mere elegant, men det ville ikke være vanskeligt. Allerede i dag ser vi jo, at Folketinget i mange henseender er blevet ekspeditionskontorer for eksperter og hvervsgruppers pression.

AFTANDEN fra de styrende organer til befolkningen om en fremmedgørelse. Måske kunne de politiske partier gøre en indsats, hvis de da har viljen dertil. Så længe det koster adskillige hundrede kroner at deltage i et partis styringsproces, ved et landsmøde el. lign., hvor den kompetente forsamling træffer afgørelserne, skal vi nok ikke vente os nogen fornyelse fra den kant, men alligevel er partierne vist vor eneste chance for at mindske svælget mellem de styrede og de styrende organer. Danmarks Retsforbund har fra gammel tid store traditioner m. h. t. stor og interesseret deltagelse, når de politiske beslutninger skulle tages; det er sikkert på tide, at partiet tager disse tanker op til overvejelse igen.

Teknokratiet er over os, men hvis befolkningen igen kan gøres interesseret i politik og i at udøve en indflydelse, behøver det ikke at betyde en fare for demokratiet. Der er imidlertid ikke megen tid at spilde, hvis øjeblikket ikke skal forpasses, for hvis en uddannelsesmæssig elite først har overtaget førnævnte beslutningsprocesser, er der næppe nogen vej tilbage.

Og sporene skræmmer. Ingen af de nye stater, der er kommet til i de seneste år, har valgt en demokratisk styreform, og de gamle demokratier synes for en dels vedkommende på vej bort fra demokratiet. Hvis vi ønsker at beholde et virkeligt demokratisk styre, eller nogle ville måske sige få et igen, så må der handles i dag. Et kryds på en steril stemmeseddel én gang hvert fjerde år er langt fra nok.

E. S. R.

Han sad på en stolpe, hvor vejen østfra fører ind i turistbyen Banff. Han var prydet med ørnefjer i krans om hovedet og ned langs ryggen, som vi husker det fra indianerbøgerne, vi læste i vor barndom.

Han var i fuld krigsmaling, men ellers var der ikke meget krigerisk over ham! Lidt sammen-sunken sad han. Lidt træt så han ud - og med det karakteristiske forurettede indianerudtryk i ansigtet.

Der kan ikke være tvivl om, at indianerne føler sig forurettede - vel heller ikke tvivl om, at de har grund til det!

På dansk har jeg ikke fundet nogen litteratur om emnet, men der findes selvfølgelig nogen amerikansk litteratur om det, og et par norske bøger.

Følge norsk kilde tog indianerne vel imod de første indvandrere, men indianerne mærkede jo snart, at den voksende strøm af indianerne kæmpede for, hvad de følte var deres ret. De kæmpede for deres land, deres eksistens. De kæmpede med vildskab og desperation, men selvfølgelig håbløst mod overmagten.

På et vist tidspunkt fandt man på at reservere indianerne visse

SNAK OM ...

(Fortsat fra forsiden)

til at afhjælpe de sociale følger - og nye skatter til at betale dem med.

Problemerne er tydelige nok - og slet ikke så indviklede, som de snakkende vil gøre dem til. Derfor er jeg også tilhænger af udflytning. En udflytning af Krag, Baunsgaard, Møller og Christensen.

P. Westergaard.

Af Kr. Kristensen

hvide immigranter blev en byrde og en fare for deres tilværelse, som den hidtil havde formet sig.

Navnlig kom indvandrernes krav om jord og om at få den private ejendomsret hertil respekteret, på tværs af indianernes traditioner om stammens kollektive ret til jagtmarkerne, og da indvandrerne med våben i hånd begyndte at fordrive indianerne fra de gode jorder - for slet ikke at tale om, hvad der skete, hvor der blev gjort guldfund! - gik indianerne til modangreb.

I reglen var det en enkelt stamme, men ved flere lejligheder, således under den amerikanske borgerkrig midt i 1860'erne og sidste gang i 1889-90, blev det til værdifulde krige mellem indianerne og regulære amerikanske tropper.

Indianerne kæmpede for, hvad de følte var deres ret. De kæmpede for deres land, deres eksistens. De kæmpede med vildskab og desperation, men selvfølgelig håbløst mod overmagten.

På et vist tidspunkt fandt man på at reservere indianerne visse

DEN SIDSTE MOHIKANER

områder. Angiveligt for i nogen grad at sikre dem, men dog nok også ud fra den betragtning, at så vidste man lidt om, hvor man havde dem!

Ifølge beretninger overholdt indianerne altid gjorte aftaler, medens de gang på gang blev brudt fra de hvides side. Nye indvandrerbølger skyllede ind over reservatgrænserne. Indianerne pressedes vestpå. Fra de milde og frodige skovene og ud på den åbne, barske prærie, hvor de døde med get ondt og led store tab.

De manglede, hvad skoven hidtil havde givet dem af hustammer, og så vidste man lidt om, hvor man havde dem!

I følge beretninger overholdt indianerne altid gjorte aftaler, medens de gang på gang blev brudt fra de hvides side. Nye indvandrerbølger skyllede ind over reservatgrænserne. Indianerne pressedes vestpå. Fra de milde og frodige skovene og ud på den åbne, barske prærie, hvor de døde med get ondt og led store tab.

De manglede, hvad skoven hidtil havde givet dem af hustammer, og så vidste man lidt om, hvor man havde dem!

AKTUPHOT

LYSTRYK

FOTOKOPI

DUPLIKERING

OVERSÆTTELSE

Tennøsgade 9

7100 Vejle

GARN SMYRNA RYA

HT-Garn

H. Flytkjær
Bjerggade 2 - 3000 Helsingør
Tlf. (03) 21 43 44

Malerfirma

H. VINTER POULSEN

Solbakkevej 10 - Skødstrup

Telf. 06 99 14 73

— alt malerarbejde udføres

brændsel o. s. v. Disse flygtninge havde ikke som de fåtalige prairieindianere erfaring i, hvordan man levede og overlevede under sådanne forhold.

Ikke alle indianere kom i reservater. Rester af decimerede og splittede stammer måtte klare sig, som de bedst kunne. Det er vel dem, der har klarat sig bedst. De er simpeltthen blevet en del af det amerikanske folk. Enkelte har klarat sig helt til tops – som kunstnere, forfattere, læger, jurister, politikere. En indianer nåede vicepræsidentposten. Havde skæbnen villet det, havde en indianer altså besat USA's højeste embede!

Derimod har jeg ikke fundet beregninger om, at de har gjort sig særligt gældende i forretningsverdenen. Det synes at være de indianske traditioner og måske deres natur imod. De små stammesamfund var dybttruede kollektiver. Det er de på en måde stadig i reservaterne – for så vidt man dér kan tale om samfund. – Disse reservater er ivotrigt nu en sørgelig affære!

Her er ingen produktion. Jorden i de tyndbefolkede reservatområder er ikke dyrket. Findexder i yderkanterne kornmarker, er det jord, der er udlejet til farmere uden for.

En tidligere husflidsproduktion af souvenirs er på industriel basis overtaget af deres stammefrønder – er det vel? – I Japan og Hongkong.

Der går nogle få heste på præriegræsset. Følleopپر og plæge. – Engang imellem sælges en udlært cowboyhest. – Kvægfarmere har brug for sådanne – men ringe tid og tilmodighed til oplæringen. Det har indianerne!

En sådan „fagært" hest kan koste en god skilling, men ellers lever de en vegeterende tilværelse baseret på reservatets offentlige tilskud – altså regulært af fattighjælp!

Det er den tidligere stolte indianers hverdag i reservaterne! Det er ikke noget sublimt eller opdragende. Ungdomskriminalitet er stor. De små, dårligt byggede, slet vedligeholdte boliger er et sørgeligt syn. Og reservatindianernes position i befolkningen er sørgelig.

Vi besøgte en familie i en lille

Th. Westergaard
Fogemand
Borgvold 21, Viby J.
Telf. (061) 41214

Kr. Hedebrandt
Revier
Petersborgvej 29, Th. (08) 12 31 12
9000 Aalborg

OTTO JENSEN
Tømrermester
Søgaardsvvej 23
Telf. Gentofte 5043

GUNNAR SØRENSEN
ALT I EL
Bispensgade 39 – Hjørring
Telf. 429

by, nabo til et stort reservat. Om aftenen kl. 21.45 lød en sirene. – Jeg kiggede på uret, og værtet forklarede: Det er indianerne, der skal gå hjem! – og tilføjede så udgåttende: det er kun de unge, men de drikker, stjæler og laver ballade!

Vi holdt ved USA-grænsen. Camaderne i vognen havde end ikke pas med, men vi fremmede måtte stikke vore pas ud af vinduet og fik dem straks igen med et: thank you og en hilsen – men en blifuld indianer måtte alle ud af vognen, der blev endevendt.

De betragtes og behandles altså som småsnuglere, smålyve og slagsbrødre – og det er ikke forbavsende, om de er det!

Man regner med, at der var ca. 1/2 million indianere i Nordamerika, da de hvide kom dertil – det

Det er skatte-systemets skyld

I Berlingske Aftenavis 1.-2. august var der to interessante artikler: „Virksomhederne tjener for lidt" af professor **Palle Hansen** og „Storbritannien har misbragt sine chancer" af den tidligere arbejdsminister **Lord Robens**.

Artiklerne indeholder ved et nærvælt sammenræt samme problematik – nemlig skattens indvirkning på produktionen. Storbritannien var – indtil første verdenskrig – det ledende industriland og havde verdens højeste levestandard. Mange har ment, at en stor del af disse rigdomme skyldtes udbygning af kolonihandelen. Det har dog næppe noget med kendsgerningerne at gøre, men benyttes i den venstretrede propaganda.

Ceylon er et godt eksempel. Før briterne kom til, dyrkede man ikke te på Ceylon. Te, som før blev importeret fra Kina, blev mere og mere populær i Storbritannien og fik britiske farmere til at rejse til Ceylon for at tilplante te. Uden nyttede bjergsider med tebuske, og det gav indtægter til Ceylon. Der var ikke tale om tyvsnararbejde under nogen som helst form. Ceylon blomstrede op under hele denne periode. Og sådan var forholdene stort set i næsten alle kolonier.

Hvor briterne kom og investerede, blomstrede foretagsskikken, og vareudveksling kom i gang. Til fordel for begge parter – hvad der altid har været tilfældet ved byttehandelen. En af grundene til, at britene havde penge til at investere i ind- og udland, var et fornuftigt skattesystem med ubetydelig skat på indkomst; hovedvægten var lagt på fast ejendom. Den, der havde megen ejendom, måtte betale sit forholdsvis bidrag til finansiering af alle kommunale udgifter til skoler, veje etc. Folk, hvis dygtighed gav dem store indtægter, havde således kapital til investeringerne, uden at f. eks. det uddannelsesmæssige område blev forsat.

En af følgene var, at de store universiteter blev mere teknologisk og erhvervsprægede med indforskning. Briterne har lært hele verden at bruge dræning, og kunsgødning, kraftloder, næsten alle kulturplanter, græs, kløver, korn og roer er først udviklet på engelske forsøgsstationer. Næsten alle kendte kvægracer har fået blodformylse fra britiske avlsdyr.

Møbelforretningen
»HYCGEBO«
Sjællandsgade 52-54, Aarhus
Telf. 06 - 12 99 /6

Trækontoret
Rådhuspladsen 45 – København. V.
14 71 32

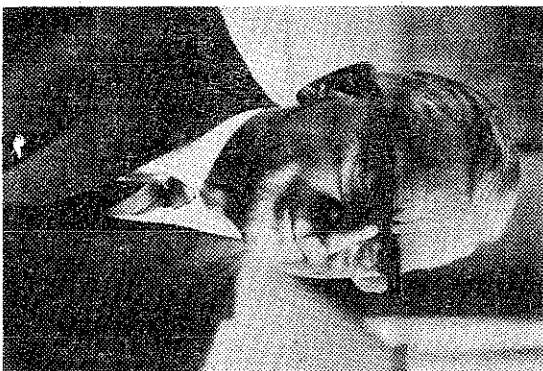
er der stadig! Efter at de i mellemtiden har været nede på det halve – men sandtlig er de dog forholdsvis få „importerede" negre blevet til 20 millioner.

Det siger noget om en ublygselig nedervæls – måske ligefrem undergangsstenning, om dyb tragedie, om problemer, der engang må løses.

En krindelig turist nærmene sig med kameratet skudkar – og indianeren rejste og rønkede sig. Han fik en halvdollar, og han fik en stump filmstrimmel, der måske viser, hvordan mobikaneren kan have set ud, men i hvert fald fortæller noget om indianernes nuværende sørgelige placering.

Egentlig klæde situationen ikke nogen af parterne!

Kr. Kristensen
(i „Hemdal").

Knud Tholstrup

Storbritannien var et foregangsland med den højeste teknologiske udvikling. Fornuftige skatteforhold havde bidraget hertil.

Storbritanniens tilbagegang begyndte ved første verdenskrigs afslutning, hvor labour kom til magten og introducerede en skat på helt op til 95 pct. på de store tidspunkt, initiativets blomst visnede.

Det er i England som i Danmark i dag svært for unge initiativtunge mennesker at sætte noget i gang; for et begyndende succes bliver straks straffet af skattevæsenet. – Skal et samfund gå frem, må der herske de allerbedste etableringsmuligheder for et lands ungdom. Tåbelige skattesystemer forhindrer det.

I dag har Danmark den højeste levestandard i Europa – altså den højeste produktion pr. individ. – Men Danmark havde også indtil i fjor de laveste skattesatser takket være skattefradragssystemet, som gjorde, at selv folk med store indtægter ikke kom stort højere op end 50 pct. i skat. Hovedparten af restbeløbet blev nyinvesteret.

Vi så i 1969, at der var stor in-

teresse for overarbejde, fordi det enkelte år var skattefrit. Og nu ser vi, hvordan mismodet og usikkerheden breder sig. Selv med de gode afstrivningsregler er investeringstilstrækkeligheden i aftagende. Der er ingen tvivl om, at de nye skattesatser for de højeste indtægter er medvirkende hertil. I stedet for godt 50 pct. skal der af marginalindkomsten nu betales 65 pct. af de store indtægter – eller mere end det dobbelte af, hvad Parkinson anfører som maksimum for en fornuftig skat. Med en fornuftig skat mener Parkinson en skat, der ikke virker alt for stærkt som straf for rid og dygtighed – altså initiativdræbende.

Med den voldsomme skatteøgning må vi regne med en stærk nedgang i vækstraten, så vi inden længe forsvædes fra førstepladsen. Så vidt jeg husker var det den danske opfinder Karl Krøyer, med sine uortodokse meninger, der fremsatte den tanke, at der skulle gives betydelig rabat på skatten, når den kom op over en vis størrelse.

En af mine venner foreslog mig, at jeg skulle gå ind for tanken om at maximere den personlige skat til højest 100.000 kr. pr. individ, ude fra den betragning, at folk, der betaler 100.000 kr. i skat og stort set har mellem 60 og 100.000 kr. til personligt forbrug, ikke ændrer deres forbrugsvaner, ligegyldigt hvor meget de tjener ud over de første 200.000 kr. Det er netop de mennesker, der sætter nyt i gang. Men deres virkestrang hæmmes stærkt af, at de skal betale 2/3 i skat. De personlige skatter burde snarere være baseret på den enkeltes forbrug end på hans indtægt.

Skattesystemet er således i vejen for en yderligere forøgelse af produktionen, hvad der ville have været til gavn og nytte for hele landet. Jo bedre en virksomhed går, des større lønninger er den i stand til at betale. Den vel-drevne virksomhed er derfor den, der bedre end nogen anden skaffer en høj reallohn til alle dem, der udfører arbejdet. Den tvinger de andre virksomheder til at følge med. De økonomiske love virker nu en gang sådan, at resultatet af en øget produktion under fuld beskæftigelse vil blive fordelt i forhold til den produktive indstads fra alle arbejdendes side.

Hele denne problematik bør gøres til genstand for et nøje studium, årsager og virkninger må findes frem gennem de historiske facts om udviklingen i Storbritannien. Hvor stort et provenutab ville staten lide ved at sætte maksimaltseterne ned, så ingen kom til at betale mere end de af Parkinson foreslåede 30 pct. i skat? Det drejer sig sikkert kun om nogle ganske få procenter af de samlede offentlige udgifter.

For at fremme interessen for større produktion må man også give plads for en anden tanke – at alt overarbejde skal gøres skattefrit. Når erfarungen viser, at overarbejde kun bruges i meget ringe udstrækning, ville provenutabet ved afskaffelse af skat på overarbejde heller ikke være at nogen større betydning.

Med skattefrit overarbejde ville man opnå en meget stor produktionsmæssig fordel. Praktisk taget alle virksomheder er underkastet sæsonmæssige svingninger i af-sætningen. Det ville derfor være glimrende, om man havde langt større fleksibilitet i produktionen, så denne ved hjælp af overarbejde i travle perioder kunne sættes op

og ned i takt med efterspørgslen. Større fleksibilitet vil nedsette risikoen for arbejdsløshedspertioder.

Det vil også være langt lettere at acceptere tanken om 36 timers ugen. Det foreløbige resultat af den korte arbejdsuge har været, at næsten alle hustruer har måttet gå ind i produktionen for at tilstrækkelig indtægt til alle de ønskværdige goder kunne hentes. Med et skattefrit overarbejde kunne manden i langt større grad skaffe det nødvendige, så hustruen kunne få mere tid til at passe hjem og børn og skabe et langt sundere miljø end det nu kendte.

For ikke at møde modstand fra fagforeningernes side for en sådan ændring må en lov om skattefrihed for overarbejde indeholde en regulering efter tallet for ledighed. Fordelene ved fuld beskæftigelse må ikke sættes over styr.

Skattefrihed for overarbejde må derfor aftrappes, når ledigheden stiger fra f. eks. 4 op til 10 pct., og må først benyttes igen, når ledigheden viser nedadgående tendens.

Begge de foreslåede skattelettelser ville bevirke en så stærk forøgelse af produktionen og af skatteborgernes samlede indkomster, at der herigennem ville blive rigelig dækning for de offentlige udgifter.

Fordelene kan opsummeres til: Større udfoldelse af initiativet. Større udnyttelse af maskinparken. Større reallohn til de producerende. Bedre trivsel for børnene i hjemmene, når familieindtægten kan øges alene ved sæsonmæssig øget indsaas fra mandens side.

Knud Tholstrup.

Det er utåleligt

– at politikerne blander sig i Danmarks Radios daglige administration, sagde *Ib Christensen* ved det offentlige opstillingsmøde i Retsforbundet i Aarhus airt mandag den 17. august.

For en fri demokratisk debat er det farligt, at den politiske magt – det være sig regering eller Folketing – dirigerer det informationsmonopol, som Danmarks Radio er.

Retsforbundet vil foreslå, at radiorådet, der først og fremmest skal være et efterkontrollerende organ, som garanterer ytringsfriheden og alsidigheden i æteren, vælges direkte af seerne og lytterne. Derved vil radiorådsmedlemmerne få deres mandat fra vælgerne – og ikke blot som nu repræsentere forskellige folketingsgrupper, hvis interesse for en alsidig og demokratisk information og debat øjensynligt er underordnet hensynet til partiet.

En sådan ordning må selvfølgelig indebære undskærpet offentliggørelse omkring radiorådets arbejde, sluttede *Ib Christensen*.

Når De har læst „Vejen Frem", vil Deres nabo måske være interesseret i at læse det

VOR MÆNING OM ANDRES MENING...

Politi og presse

Aktuelt (soc.) beskæftiger sig i en leder med den undersøgelse, som kandidatstipendiat Mogens Moe og universitetslektor Preben S. Lauridsen har foretaget af dagspressens holdning til politiet og benytter lejligheden til at harsellere over, at den konservative kollega i Pilestræde i undersøgelsen betegnes som „konsekvent politivenlig“ Det berlingske Hus kan så trøste sig — hvis det da har trøst behov — med, at BT betegnes som „moderat politiktisk.“

Heldigvis er der uddelt flere medaljer end de ovennævnte. Både Politiken og Ekstra Bladet er „overvejende politiktritisk“, Land og Folk er „klart politiktritisk“ og Information „skarpt politiktritisk.“

Aktuelt's plads på skalaen? Ja, vi vil da gerne være i en klasse for os selv. Alligevel studser vi lidt over karakteristikken „idet stillingtagende.“ Aktuelt har i undersøgelsesperioden haft flere artikkeler og indlæg, hvori politiet figurerer, end noget af de andre blade (380 mod 298 i Berl. Tid.). Sandt nok er der kun fundet kritisk af politiet i 6 tilfælde og „venlig“ omtale i 5 tilfælde. Men rent bortset fra den skepsis, man kan nære til forolkningen, så er det helt ved siden af, hvis der i disse tal indlæses nogen

angst for at støde politiet, end- sige en bestræbelse på at opnå „balance“. Information har betegnet vurderingen af Aktuelt som „ikke smigrende“. Vi skal nøjes med at kalde den uheldigt valgt, men bevares, det påvirker naturligvis statistikken, at Aktuelt ikke, som Information, har fort maniske kampagner imod politiet.

● Ja, dér blev „Aktuelt“ stødt på manchetterne, og det er jo ærgerligt, selvom det giver det socialdemokratiske blad lejlighed til at give „Information“ et hak i tuden. „Aktuelt“ behøver iøvrigt ikke at nære nogen nervøsitet for, at vi skal gå rundt og tro, at man på den socialdemokratiske redaktion er bange for at støde politiet på manchetterne. Derimod

Radikalt forslag bety- der nej til EEC

Politikens begejstring for dansk deltagelse i Fællesmarkedet er kendt nok, og følgende forstår man godt den fortædelse, der har grebet det tidligere radikale hovedstadsblad over det krav, som den radikale folketingsmand Jens Bilgrav-Nielsen har tilladt sig at anbefale. „Politikens“ skriver:

Dr. Starckes kronik UDENRIGSPOLITIK OG DEMOKRATI („Vejen Frem“ nr. 26, d. 27. juni) har fortælleren haft glæde af, idet den har været bragt i over 150 amerikanske dagblade.

Skeptikere og modstandere af dansk tilslutning til Fællesmarkedet efterlyser bestandig en mere intens debat om markedsproblemerne. Men skal debatten være konstruktiv, bør den i hvert fald ikke føres på et alt for hysterisk grundlag, og ikke

kan vi godt robe, at vi synes, den sensationsprægede kritik, der i dagpressen rettes mod politiets virksomhed, ofte kan forekomme mere eller mindre ligegyldig. Hvad vi trænger til, og det kunne „Aktuelt“ udmærket godt være med til, er en ændret indstilling til kriminelle, og en respekt for den enkelte, som ikke blot ofte synes at mangle i politikontorene, men også kan glimre ved sin fraværelse i retssalene og deres akter. Ovennævnte undersøgelse, som vi kun kender i referat, forekommer uden større interesse, men hvis „Aktuelt“ ville være med i en kampagne for en mere nutidig og human retspleje, så vi det gerne. Det er endda ikke givet, at regeringens partier ville nægte at gå med i et sådant arbejde.

at parlamentet bør styrkes, men Danmark kan selvfølgelig ikke alene gennemtrufne en så vidtgående ændring af Rom-traktaten og Fællesmarkedets opbygning. Alene af den grund er krævet en meningsløshed og hører for tiden hjemme i ønsketænkningens verden. Sagen er jo, at Fællesmarkedet allerede har affalt en plan, som automatisk vil give parlamentet mere magt fra 1975. Skal man videre, kræver det først og fremmest et helt nyt fransk syn på det europæiske samarbejde. Og en sådan ændring har Danmark overhovedet ingen chance for at gennemtrænge.

Men iøvrigt burde Bilgrav-Nielsen have bemærket, at den teknokratiske prægede kommissionsindflydelse ikke har været overvældende stor i de senere år, og at det bliver ministerrådet, som kommer til at køre de afgørende optagelsesforhandlinger. Og ministre er vel, når alt kommer til alt, også en slags parlamentarisk

Hvilken afløser skal pristals-spiralen have?

BERLINGSKE AFTENAVIS (K) har i en leder behandlet nogle af problemerne omkring den pristalsordning, som et flertal af befolkningen efterhånden er led og ked af. Det er Aftenberlingen også og glæder sig over, at der er tegn i sol og måne på, at Socialdemokratiet og fagforeningerne er ved at skifte holdning til pristalsreguleringen af arbejdsmarkedets lønninger. „Vejen Frem“ gennemgår et større afsnit af den aftenberlingske leder, end vi normalt plejer i denne rubrik.

Erkendelsen er blevet hjulpet på vej på flere måder. Kildeskatten, der fjerner henimod halvdelen af en dyrtidsportion, lægger denne frem til lønningsposen, har afsnøret for lønmodtagerne, at den efterfølgende kompensation for indtrufne prisstigninger allerede i udbetalingsøjeblikket er et halvt bedrag. For arbejdsgeveren, der skal præstere mer-lønbetalingen, er situationen derimod reel nok. Han skal skaffe det fulde beløb og må naturligvis hente det ind helt eller delvis over priserne.

KRONIK

Af
Viggo Starcke

Strejke og lockout

Viggo Starcke skriver i kronikken om arbejdskonflikter. — Ud fra grundloven, Bibelen og Retsforbundets ideer vurderer han årsagerne til dem og midlerne imod dem.

Arbejdskampe er ikke produktive. De ryster samfundet og sætter de faktorer op mod hinanden, som i fælles interesse skulle samarbejde.

Lockout er den fundamentale skævhed i samfundet. Det tillades for tiden, at nogle få kan beslaglægge erhvervsmulighederne og udelukke andre fra at få arbejde. Denne magt bunder i troen på den ubetingede ret til at eje jord. — Hegnsret, brugsret og dispositionersret over jord er naturlig og nødvendig, for at ikke jeg skal heste, hvad du har sæet, men den bør ikke omfatte retten til at eje den jord, andre skal bruge, eller til at tillegne sig de værdier, de har skabt. Jorden var her før menneskene. Uden den kan vi

gende vilkår for den frie stat, Moses ville bygge: „I må ikke sælge jorden for steds.“ Jorden tilhører Gud. Menneskene er kun hans gæster og indsiddere. Om boligproblemet og byernes erhvervs muligheder sagde han: „Byernes fællesjord må heller ikke sælges; den skal tilhøre byerne som en evig ejendom.“ (Hellighedsloven i III Mose bog).

I kongetiden overtrådtes disse bestemmelser af embedsadelen og de store pengemænd i byerne. Det var denne skævhed, Jesaja, statsmanden blandt profeterne, med Moseloven som baggrund, dømte så hårdt: „Han ventede retfærd, men se, der kom leffærd“. Han ventede lov, men se, der kom rov. Ve dem, der lægger hus til hus, og fejrer mark til mark, indtil der ikke er mere plads tilbage, og I alene sidder inde med hele landet.“ Det er på denne baggrund, man må se Jesu ord i bjergprædiken: „Sålg er de sagmøddige, for de skal arve jorden.“

Under Valdemarstidens kræfttge konger og retsindige bispes var hovedparten af Danmarks jord i selveje, men gennem skyldsættningen pålegdes en pligt til at forrente jordværdien til kongens kasse. Dette retsindige system

ansvarlige personer — i hvert fald i det demokratisk prægede Europa.

Forhåbentlig tegner Bilgrav-Nielsen ikke hele den radikale folketingsgruppe. Men skulle det være tilfældet, er der opstået en helt ny situation, som må få indflydelse på VKR-samarbejdet. Vi kan dog næppe tro, at hele den radikale gruppe skulle bevæge sig på samme letsindige veje.

● Vi nøjes i al korthed med at tage hatten af for en radikal folketingsmand, der har fattet lidt af, hvad demokrati er, og hvor farligt for en demokratisk udvikling i et europæisk fællesskab det kan blive, hvis Det europæiske Parlament ikke gøres til et rigtigt parlament. Til gengæld ryster vi endnu engang på hovedet over „Politiken“.

Derfor vil der i enhver dyrtidsregulering være en tydelig tilskyndelse til ny prisstigning, som yderligere udhuler den allerede kraftigt beskårne dyrtidsportion. Alligevel har det indtil forleden været fagbevægelsens og Socialdemokratiets uerørlige standpunkt, at pristæn-automatikken måtte fastholdes, så længe der blot kom en vis reel erstatning ud af det til lønmodtagerne.

Imidlertid må også værdien af denne kompensation drages stærkt i tvivl. Det har nemlig vist sig, at inflationen — der delvis skabes af pristals-automatikken — tager fra de ikke-besiddende. Ikke mindst ejerne af jord og ejendomme bemærkes af inflationen. Det er således blevet opgjort, at landets grundejere fra 1960 til 1965 opnåede en reel kapitalgevinst, når aynvesteringer grundforbedringer og den almindelige prisstigning i samfundet var trukket fra, på ikke mindre end 25 milliarder. Det er et beløb, som langt overstiger det reelle udbytte, lønmodtagerne har haft af pristalsreguleringen i samme periode. De 25 milliarder er naturligvis en gevinst, grundejerne har kunnet realisere fra dag til dag. Men over en vis årdag til dag. Men over en vis årdag har inflationen klart for-

blev ødelagt efter Valdemarstiden, og dermed ødelagdes Danmarks bondestand. I 1660 var der kun 150 selvejende bønder tilbage på Sjælland.

I begyndelsen af dette århundrede havde man endnu en mønt, der hed 50 øre. Selv om den var norsk-svensk, var den gangbar i Danmark. Den repræsenterede ikke noget stort beløb, men var dog betragtelig på et tidspunkt, da en krone var mange penge. Fra oldtidens ingenting var Danmarks samfundsskabte jordværdi i 1960 steget til det store beløb: 17 milliarder. I de ti år, der er gået siden man i 1960 fik Retsforbundet ud af regering og Folketing, er jordværdien steget fra 17 til 67 milliarder.

50 øre er ikke et beløb, børn regner med, men 50 kroner er endnu en anseelig sum, og 50 tusind er oftest mere, end et menneske gennem et langt livs slid og nøjsomhed kan skraabe sammen. 50 millioner er så stort et beløb, at ingen kan opfatte det, fordi vi almindelige mennesker aldrig har set så mange penge. En milliard er tusind millioner, og de 50 milliarder, som de sidste 10 års jordværdistigninger andrager, er 50.000.000.000 — så enormt et beløb, at folk ikke rigtig fattet det.

bedrøft de besiddendes situation på de ikke-besiddendes bekostning som et direkte udslag af en ordning, som netop lønmodtagerne har foranset fæstholdt.

Det er således i lønmodtagernes velforståede egeninteresse, at den automatiske pristalsregulering driver efter snarest afskaffes. Til overmål er man fra arbejdsstyrers side villig til under de kommende forhandlinger om indkomspolitik og overenskomstfornyelse at sætte noget andet i stedet, f. eks. en garanti som i Norge og Sverige imod, at enkelte lønmodtagergrupper sårer bagud i længdtning i overenskomstperioden. Derimod må det være udelukket, at L.O. fastholder et krav om overgang fra 2-årige til 1-årige afbaler som betingelse for at lade pristal-spiralen løbe ud. Kortere afbaler gør det vanskeligere for virksomhederne at planlægge og disponere. Prisen for afskaffelse af et system, der er direkte skadeligt for lønmodtagerne, kan ikke være, at der til gengæld skal tilføres virksomhederne skade.

● Vi kan være enige med det konservative blad i, at 4-årige arbejdsmarkedets parter imellem er en uring, men det er lidt naivt af Bert. Aftenavis at tro, at L.O. skulle lade sig lokke

til noget som helst ved et løfte om en ordning, hvorefter arbejderne garanterer, at ingen enkelte lønmodtagergrupper skulle skade agterud i længdtningen i overenskomstperioden. I modsætning til lederskrubenten vil vi gerne gå ind for bevarelsen af en pristalsordning, men vel at mærke en ordning, hvor lønmodtagerne får hurtigt og konstant del i konkurrencevinster og stigende produktion. Vi har før omtalt et såkaldt „velstandspristal“, udregnet på basis af forholdet mellem dels eksporterede varer, dels de opnåede priser. Et sådant pristal ville give lønmodtagerne flere

penge i lønningsposen, når vi havde råd til at bruge flere penge. Blev de varer, vi køber i udlandet, dyrere, eller faldt prisen på vore eksportvarer, ja, så ville det være en naturlig sag, for alle at sprende livrennen ind, til fordel for den rettede sig op. Den nuværende ordning kan bedst sammenlignes med den berømte Münchhausen, der trak sig selv og sin hest op af et moras ved at trække sig selv i hårpjlsken.

KOMMUNALE skatteproblemer

Det ser ud til, at mange kommuner for det kommende regnskabsår vil møde med stærkt stigende budgetter. Der tales mange steder om forøgelse af skatteudskrivningen på 40% eller mere, og da staten formentlig ikke vil nedsette sine skatter, når vi sandsynligvis dertil, at det offentlige beslaglægger noget mere end 50% af nationalindkomsten.

Der er flere forklaringer på kommunernes vanskelige stilling. Indførelsen af kildeskatten har i væsentlig omfang forringet kommunernes likviditet. Her bør staten snarest og udtrykkelig holde kommunerne skadesløs. Det strammepengemarked har gjort det vanskeligt for kommunerne at låne.

I de sidste 10 år har man tankeløst ladet dette beløb indgå på forkerte konti. Det var det, grundloven og skattelovene skulle have hindret. STREJKE er oprindeligt arbejdernes reaktion mod jordmonopolens lockout, der var skyld i, at arbejdsløsheden, boligkrisen og fattigdommen opstod. Derfor lyttede man til marxisternes lokketoner, der nu i 100 år har ført dem på en ørkenvandring tilbage til Ægyptens trædom. De har ladet sig indfange af kravet om højere løn, kortere arbejdstid, flere penge, uden at tænke på, at det, man skal købe for pengene, stiger i pris. Hvis ikke naturvidenskabsmændene, ingeniørerne og teknikerne havde skabt den moderne tids vidunderlige produktionsapparater og transportsystem, havde arbejderne haft tilbagegang i stedet for fremskridt. Det er ikke marxisterne, der har skabt fremskridtene, men de ledere, som om de har det. Arbejdets kvalitet, boligbyggetiets fremme og opgavernes løsning har sjældent optaget marxisterne. I stedet for retfærdige nøjedes man med velfærd. I stedet for at angribe de destruktive monopoler angreb man kapitalen med destruktive strejker. Strejken har skiftet karakter. Man hægger

ne. Urealistiske regler for, hvad kommunerne måtte betale i renter, har yderligere forværret kommunernes stilling. Den administrative kommunalreform fik mange gamle kommuner til at påbegynde projekter, som de nye storkommuner er kommet til at hænge på, og når der i forevejen er investeret et vist beløb i et projekt, krver man sig ved at stoppe op på halvvejen. De nye storkommuner kan næppe undgå et vist administrativt byggeri i forbindelse med kommunalreformen. Det kræver også penge.

Det kan ikke nytte, at staten lægger det over til kommunerne at afholde de lovbundne udgifter. Det vil give sociale skævheder kommunerne imellem, for

hænderne om samfundets strube og kræver det rigdomsskabende arbejde uden at ræse de søgesløse forbrugere i by og på land. Fagorganisationernes ledere går ud fra som givet, at bonden vil fortsætte med at avle korn, mølleren

Viggo Stenboke

med at male korn, og bageren med at bage brød, så man kan klage med mad i munden.

End siger nu grundloven? Paragraf 74 siger: Alle indstrækniniger i den fri og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundede

i mange tilfælde følges et lavt kommunalt indkomstgrundlag og store sociale udgifter pænt ad, og det bliver næsten værre, hvis man lægger det ud til kommun

lektor, cand. polit.
Ole Flygaard

nerne at bestemme arten og omfanget af sociale opgaver.

Hvis store og små interessegrupper virkelig vil udnytte tilskudsmulighederne under fritidsundervisningen m.v., er det ensbetydende med et drenør ind i de kommunale kasser. Staten og primærkommunerne skal dele udgifterne.

Der findes i dag mange undervisningsstilbud, hvor man kan dygtiggøre sig, og hvor der stilles krav om en afsluttende prøve. Lad os hjælpe der, hvor et ungdomsarbejde har et både socialt og samfundsmæssigt sigte og kan betragtes ud fra et opdragende synspunkt. Hvad mennesker lever rigt vil foretage sig i deres fritid, må ske for egen regning. En stligende tilskuds mulighed går godt i spænd med, hvad man understøttelsesvis ikke kan tillade sig, men alligevel gør.

I år har vi fået 14 nye amtskommuner, der ikke i økonomisk henseende har samme bæretægt. Man kunne næppe politisk komme længere, men det må forudses og være ønskeligt, at amtskommunerne bliver afløst af 5-6 regionalkommuner, hvor den økonomiske balance kommunerne imellem vil blive meget bedre. En sådan udvikling er nemlig forudsætningen for, at talen om et

i det almene vel, skal oprøves ved lov." Retten til at lukke en virksomhed, som man ikke ønsker at fortsætte, retten til at forlade et arbejde, som man ikke ønsker at udføre, er, når indgåede aftaler er overholdt. I overensstemmelse med grundloven. Magten til at hindre andre i at oprette en virksomhed, som den, man har standset, og magten til at blokere et arbejde, man selv har forladt, omfattes derimod ikke af grundlovens bestemmelse om den frie og lige adgang til erhverv. Det er i blokaden, problemet ligger.

§ 76 giver borgene ret til at danne foreninger, både grundlovsforeninger, arbejdsstyrkeforeninger og fagforeninger, men den sætter det vilkår, at foreningens øjemed skal være lovligt. Den pålægger den domnende og udøvende myndigheder ved dom at opløse de foreninger, der virker ved vold eller søger at nå deres mål ved anstiftelse af vold. At hindre andre i at udøve et lovligt erhverv eller hindre dem i at få mad, vand, elektricitet, transport eller hospitalsbehandling, falder ikke ind under grundlovens foreningsfrihed. Ingen tør dog skride ind, fordi grundlovene, arbejdslovene og grundlovene er organiserede i magtgrupper, hvilket forbrugene ikke

kommunalt selvstyre kan få indbød. I dag er kommunerne kun ekspeditionskontorer for statens lovgivning med en stigende tendens til selv at skulle afholde udgifterne.

Det ville glæde provinsen og klæde regeringen og hovedstads-

Prisstop-dispensationsforbireparation:

Ikke dyrere at få vasket og smurt!

Monopolisynet besluttede på sit møde i onsdags at give dispensation for prisstoppet med hensyn til bilreparationspriserne, således at timepriserne for bilreparationer kan forhøjes med 80 øre.

For de såkaldte præstationspriser og priser efter standardtider må forhøjelsen kun være 70 øre for hver arbejdstime, der indgår i beregningerne.

I bekendtgørelsen siges det, at dispensationen gælder for de priser der på den 15. maj 1970 var „lovligt gældende“. Hermed sigtes der til, at de tidligere gældende bindende kalkulationsregler for området naturligvis skal have været overholdt, og yderligere ligget der heri, at dispensationen er begrænset til ydelser, som var underkastet kalkulationsreglerne, og at den ikke gælder for værkstedernes øvrige ydelser.

For ydelser, der falder uden for „automobilreparation“, herunder silkehedsefterryn, styretøjsudmaling, motortest, cyklinderarbejde, kølerreparation, karrosserarbejde, autolakering og glasmesterarbejde“, gælder, at priserne ikke må forhøjes som følge af lønstigningerne fra første lønningsuge i september, medmindre de bliver medtaget under de dispensationer for forskellige andre tjenesteydelser, som monopolisynet skal tage stilling til på sit møde den 2. september. Som eksempler på ydel-

området, om de fik sig samlet sammen til en kommunalreform. Forskelsbehandling er af det onde.

Ole Flygaard.

(Venstresel Tidende: Politisk kompas).

ser, der ikke er dækket af dispensationen, kan nævnes vask og smøring, opladning af akkumulatorer, vulkanisering og skiftning af dæk, hjulbalancering og montering af ekstrastyrer, og bekendtgørelsen gælder heller ikke for reparation af motorcykler, knallert og traktorer. Bekendtgørelsen træder i kraft den 6. september 1970, og de forhøjede priser må da kun beregnes for reparationer, der udføres fra og med den fastsatte dato. M.T.

Kor SAGT

„Giv os renere luft – for fuglene begynder at hoste“.

(-Werner Figgen, arbejdeminister i Nordrhein-Westfalen).

En „highbrow“ er en person, hvis uddannelse overskrider hans intelligens.

(-Brander Matthews).

En stor mand er en offentlig lykkel.

(-Kinesisk ordsprog).

Når man har fået skabet knæbryne af, er der sjældent meget igen.

50.000.000.000 kroner er mange penge, når man står og mangler dem. Arbejderne mangler dem, arbejderne mangler dem, erhvervene mangler dem, men jord-ejerne mangler dem ikke. Mens arbejderne og arbejdsstyrerne kriges, sidder de roligt og venter, for de ejer valpladsen og høster udbyttet. Nedbygning. Den troskyldige liberalisme er et frønt botværk mod den opsløsende radikalisme. Den rodsløse radikalisme er et vakilevont værn mod den røde socialisme. Det gammeldags Socialdemokrat er et upålideligt forsvar mod den destruktive kommunismen. Ingen af dem har frigjort arbejderne og erhvervslivet. Alle går de uden om den dybe uret. Med hårde ord angreb Churchill jordmonopolet. „Den samfundsskabte jordfærdstegnning, som nu går i private lommer, indhøstes i forhold til, hvor megen skade man kan tilføje samfundet – det er en tribut, som pålægges befolkningen – en byrde, der læsses over på andre – en slags optæknings, der foregår i ly af eksisterende love“. I England, hvor nogle få procent af befolkningen ejer over 90 pct. af jorden, har man endnu ikke en ordentlig jordvurdering. Havnearbejderne kan gennem strejke

Fra boghylden:

USA's mandariner

Noam Chomsky's akademiske baggrund gennemgås på bagsiden af den udgave af hans "American Power and the New Mandarins", som Gyldendal har udsendt i Uglebogs-serien, og det skal ikke fejle, at den er med til at forlene hans mening med en ekstra autoritet, som der muligvis er dækning for - det kan være svært at afgøre på basis af denne bog - "Objektivitet og liberal Viden-skab", som den danske titel er. Forlaget bebuder II bind udsendt om kort tid med titlen "Magt og modstand", og det kan ikke nægtes, at mange nok vil imødesee den med forventning.

Bogen består af en række essays, hvoraf det foreliggende førstebind bringer det første og længste, men alligevel forekommer l. bind noget ujævn, såvel i sit sigte som i sine vurderinger. Noteapparatet, som forlaget har taget med, er en hjælp for læseren, et indeks ville ikke have været af vejen, men man skal ikke lade sig forlede til at tro, at Chomskys professoritel dækker historisk viden-skab. Han er sprogvideenskabsmand og har allerede en distingeret karriere bag sig, 41 år gammel.

Allerede tilegnelsen "Til de tapre unge mænd, der nægter at del-tage i en forbyrderisk krig", viser os, at der her er tale om et kampskrift. Det er krigen i Vietnam, der hentydes til, og forfatterens indstilling til den er ikke til at misforstå, men det er lovrigt ikke denne krig og Amerikas hovedtema, selv om forfatteren ofte anvender forhold fra den asiatiske krig til at illustrere sine synspunkter.

Ehndu engang fremlægges det specifikt amerikanske problem, som Juan Bosch valgte at kalde Pentagonismen: det synspunkt, at vel er USA ikke en kolonimagt i gammel-dags forstand, men at der i virkeligheden foregår en koloni-

standse tilførslen af de værdier, de selv og hele befolkningen skal leve af, en virksomhed, som tyske U-både tog sig af for få årtier siden. De bliver rost som helte af Mao, hvilket viser, at strøjevåbnet ikke blot er et våben i den erhvervspolitiske borgerkrig, men også et redskab i andre magters tjeneste.

Herhjemme vil havnearbejderne på det faste land bestemme, hvilke foreninger fiskerne på det åbne hav skal være medlemmer af. Det er ikke i overensstemmelse med grundlovens § 78 om for-eningsfrihed. Gennem skatter, indgreb og kontrol søger marxisterne at tilegne sig de virksomheder og værdier, som andre har skabt. De lukker fortsat øjnene i for, at den ægyptiske trældom er mundet ud i den babyloniske forvirring. Deres egne ledere var med til at afskaffe grundstignings-skylden, statsgrundskylden og jordrente-brugene med det resultat, at rentehyrdens siden 1960 er steget til det dobbelte, skattebyrden til det tredobbelte og jordpriserne til det firedobbelte. Det betaler arbejderne hovedparten af.

folkingsgrupper væk fra deres jord til steder, hvor de er komplet afhængige af magthaverne - en teknik, som Chomsky løvrigt vil hæve kan videreudvikles med henblik på oprørstendenser i selve USA.

Han skildrer også meget overbevisende og spændende, hvorledes historikere har fordrejet faktiske kendsgerninger om den spanske borgerkrig i 30'erne, om Japan i 1945 og senere om Korea og Vietnam. Ganske specielt er fremstillingen af forholdene omkring den spanske borgerkrig af interesse.

Chomsky konkluderer, at der i USA er tale om en "kontrarevolutioner tilpasning" blandt viden-skabsmænd, som underminerer viden-skabens integritet på ganske samme måde, som den "revolutionær tilpasning" i Sovjetunionen har gjort det.

Han ønsker sin bog opfattet som en appel til viden-skabsmændenes moralske integritet og er overbevist om, at hvis ikke vi kan nå frem til en højnet moral, en øget ansvarsbevidsthed hos de intellektuelle, vil de "tilpassede" viden-skabsmænd - dem, han kalder "de nye mandarinere" uundgåeligt

Servan-Schreiber's „Den amerikanske udfordring“ i modvind

Med mindre der træffes effektive modforholdsregler vil de store USA-corporations i løbet af 15 år have absorberet de europæiske virksomheder, og USA vil dermed have fuldbyrdet sin "fredelige erobring af Europa. Dette er meget summarisk indholdet af en af 1960'ernes store debatbøger, J. J. Servan-Schreibers "Den amerikanske udfordring".

I sin bog „Fællesmarkedet og konkurrencen Europa/USA“ forsøger Ernest Mandel at vise, at der i realiteten ikke er tale om en stigende og truende indflydelse fra USA i Europa, men blot om et alment fænomen inden for den økonomiske struktur i verden i dag, nemlig kapitalens stigende internationalisering. Denne internationalisering er en simpel følge af, at en rentabel produktion i mange industrigræne kræver investeringer af en sådan størrelsesorden, at en

kantregeringen gik i gang med. Resultatet blev, at arbejdsløsheden forsvandt, inflationen forsvandt, valutaunderskuddet forsvandt, og arbejdernes realen steg som aldrig før. Siden trekantregeringen er man gået fra krise til krise. Jordspekulationen blomstrer som aldrig før, mens pristigningerne øder lystigt løs af arbejds-lønnen kobebevne.

Når jordspergsmalet er løst, kan monopolisterne ikke længere lukke af for arbejdsmarken, og lockoutens stærkeste våben er taget ud af urettens hænder. I henhold til grundlovens § 74 skal det stadig være tilladt at standse den virksomhed, man ikke ønsker at opretholde, og at forlade det arbejde, man ikke ønsker at udføre. Men når man ikke længere kan blokere adgangen til jord og erhverv, bør det heller ikke være tilladt at blokere arbejdspladsen for andre.

Trivsel på arbejdspladsen består ikke i velvære alene, men i følelsen af, at man er med til at udrette noget, som gør samfundet rigere og folket stærkere.

Viggo Starcke.

komme til repræsentere en reel fare for magtmisbrug.

„Objektivitet og Viden-skab“ debatterer et væsentligt og i sin yderste konsekvens uhyggeligt emne, som vi ikke kan undgå at blive berørt af, ikke blot fordi vi gennem vort medlemsskab af NATO er forbunds-fælle med USA, men også fordi vi i den nye teknokratiske verden ikke kan lukke af. Hvis viden-skaben i USA står i fare for at miste sin integritet, truer den samme fare dansk viden-skab, og truslen er rettet mod, hvad der måtte være tilbage af demokrati i verden.

En indvending blandt andre, der kan rettes mod professor Chomsky, er den, at det med så stor tydelighed fremgår, at han godt véd, hvad der er skidt, og hvad der er kanel - her savner man lidt viden-skabelig skepsis, og det kan beklages, at Noam Chomsky ikke vurderer sine kilder mere omhyggeligt, før han benytter dem. Disse indvendinger mod bogen forhindrer naturligvis ikke, at professor Chomsky kan have ret i sin hovedtese.

NOAM CHOMSKY:
Objektivitet og liberal Viden-skab
(Uglebog fra Gyldendal).

☆

international kapitalintegration er en forudsætning. Men denne kapitalintegration er ikke alene amerikansk men i lige høj grad europæisk.

Ud fra sin socialistiske grundanskuelse når Mandel da frem til, at Servan-Schreiber med sin bog egentlig vil forsøge at skremme den europæiske arbejderklasse til „lydighed“ mod kapitalen.

Denne „lydighed“ er en simpel nødvendighed for, at staten, og det vil efter Servan-Schreibers opfattelse sige den europæiske overstatslige federation, har ro til at fremme dannelsen af store europæiske corporations som svar på den amerikanske udfordring. Den næste ved, at lønninger bestemmes af regeringens ved fastlæggelse af en årlig vækstrate for lønninger og indkomster.

Men den amerikanske udfordring er efter Mandels opfattelse jo ingen udfordring, men blot et tegn på noget uundgåeligt, kapitalens internationalisering. Arbejderbevægelsen vil derfor skade sig selv ved at følge Servan-Schreibers teori, der, som Mandel siger, vil påtvinge den europæiske arbejderklasse et frivilligt afkald

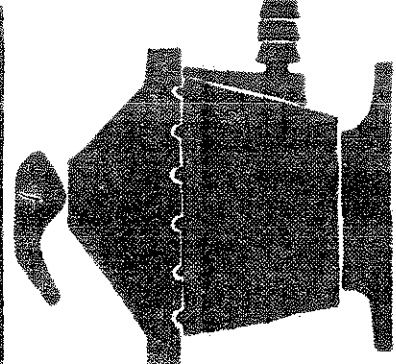
„Sæsonmørtorden“.

på at forsvare egne interesser over for de europæiske storkon-cerner, for at disse bedre skal kunne klare sig i konkurrencen med de amerikanske corporations. Mandels opfattelse er derfor, at kapitalens internationalisering fra arbejderbevægelsens side skal bevæges. Hvordan skulle ellers f. eks. stålarbejderne kunne anvende strøjevåbnet i den økonomiske kamp, når ejerne af stål-værkerne fordeler sig over flere lande og kun har anlagt 10 pct. af deres investeringer i stålværkerne.

„Fællesmarkedet og konkurrencen Europa/USA“ er tæt skrevet, fuld af oplysninger og provokerende analyser.

KP

ERNEST MANDEL:
Fællesmarkedet og konkurrencen Europa/USA.
Spektrums aktuelle, 122 sider.

Kun Kosangas har

SIKKERHEDSHAT!

Kosangas

mest moderne

Det danske Kosangas-system anvendes i dag i mere end 50 lande over hele verden. Kosangas-løden — verdens største gasankerlåde — viser det danske flag på alle 7 verdenshave. Der er mange årsager til Kosangas-systemets succes. En af dem er, at kun Kosangas har sikkerhedshat!

Breve fra læsere

Svar til Knud Tholstrup

I Knud Tholstrups indlæg i „Vejen Frem“ i sidste nr. skriver han bl. a. følgende afsnit:

Siden jeg fremsatte mit forslag, har der været tanker fremme om grundskyldens direkte udbetaling (Gisselø), medens forbundsrådet formjlig udsende en opfordring om straks at opkræve 2 pct. i grundskyld (Kriseforslag) og forhøje den skattepligtige bundgrænse, svarende til provenuet. På den måde vil alle skatteydere få andel i grundskylden, hvad der må kunne tilfredsstille bl. a. Gisselø.

Hentil vil jeg gerne påpege, at mit ønske om, at hele jordrenten udbetales KONTANT i lige store portioner til alle danske statsborgere, har jeg skrevet om med års mellemrum siden 1963, og AT en forhøjelse af den skattefri bundgrænse ikke løser den stillede opgave, fordi fordelten kun gives skatteydere (hvor den økonomiske vinding også bliver forskellig).

Husk, at alle mennesker har krav på jordrenten; det er jo også i overensstemmelse med ordene – ENHVER SIT –.

Staten har ikke krav på jordrenten, selv om alle politikere vil påstå det; fratrager staten den enkelte borger hans retmæssige jordrentandele, er den en tyv.

Jordrentandele bør udbetales kontant af et lille jordrentekontor (3 mand?), der til alle tider er uafhængigt af enhver lovgivningsmagt, og så skal Gisselø og alle andre, også dem, der nu er modstandere af ideen, nok holde øje med jordrentens størrelse og kræve den fuldt ud kontant.

Lovligt. Knud Tholstrup, tak for at det meget skrivet i mange forskellige blade, selv om jeg ikke er enig i det altsammen, så bliver du måske enig med mig.

C. Gisselø.

Arbejdsprogram og jordlovsafsnit

Hr. Tholstrup's bemærkninger om at „ryge af sporet“ vil jeg hermed gerne returnere til udgangspunktet med bemærkning om, at det, jeg går ind for, er FULD grundskyld – ikke halv-fuld grundskyld eller 2/5 grundskyld, eller en anden tilfældig brøkdel af fuld grundskyld – alt afhængigt af den træprocent, som den grundede, der i hvert enkelt tilfælde er tale om, betaler skat efter. Provenuet, der kommer ind i jordrentesvarelsen, skal selvfølgelig bruges til skattenedsættelse, men til en generel ned-sættelse over for alle, hvad den man er ejer eller lejer. Det kan gøres ved, at man nedsetter træprocenten eller ved at man hæver den skattefri bundgrænse. – Man kunne også afskaffe MOMSEN, men jeg tror, det vil være bedre med en nedsettelse af de personlige skatter – så kan skat-

HAVE-CHRYSANTHEMUM
30 stk. planter i nyere og helt nye sorter og skønne farver sendes for 10 kr., portofrit mod bestilling snarest. 20 stk. kr. 7,50.

„GYDEN DAL“, Holmstrup st.

HAGSTRØM
Symaskiner

Østergade 20 – Hillerød
'03) 26 15 78

BØRGE BOESEN
Danske og udenlandske bøger
B. T. CENTRALEN
Byen 2550

Retsforbundets Landsmøde

D A G S O R D E N :

Lørdag den 12. september:

- 9,00 Landsmødet åbnes med velkomst af landformanden Kl.
1. Valg dirigenter.
2. Valg af referenter og afstemningsudvalg.
9,30 3. Forbundsrådets beretning v. landformanden.
10,00 4. Landssekreterens beretning.
10,15 5. Forelæggelse af det reviderede regnskab v. landskassereren.
10,45 6. Forelæggelse af det reviderede regnskab for jubilæumsfonden og kalenderfonden v. Fagerli Nielsen.
11,00 7. Beretning fra D.R.U., Retsforbundets Kvinder og 1000 mandforeningen.
11,15 8. Debat vedr. punkterne 3, 4, 5, 6, og 7.
12,30 Frokost.
14,00 9. Budgetforslag for 1971, herunder kontingent for 1971.
14,30 10. Debat vedr. punkt 9.
11. Forbundsrådets forslag til retningslinier for lovgivning om miljøbeskyttelse v. H. P. Jespersen.
12. Debat vedr. punkt 11.
13. Oplæg til debat om den fremtidige politik v. landformanden, herunder forelæggelse af resolutionsforslag.
14. Oplæg til den fremtidige markedspolitik v. formanden for markedsudvalget Ole Flygeard.
15. Forelæggelse af udsendte principskitse om landforsvar, baseret på frivillighed v. P. Westergaard.
16. Debat vedr. punkterne 13, 14 og 15.

- 18,45 17. Nedsættelse af resolutionsudvalg.
19,00 Landsmødemiddag med efterfølgende bal.

Søndag den 13. september:
9,00 18. Forslag fra M. Nebelong, Roskilde.
19,00 19. Debat vedr. punkt 18.
20. Forbundsrådets forslag til ændring af arbejdsprogrammet, således at der indføres et selvstændigt afsnit om grundskyld v. Kr. Kristensen.
21. Forslag til forbundsrådet om at fremsætte »Arbejdsprogramets forslag om grundskyld«, fremsat af Bornholms amt v. Fru Hansa Juul.
22. Debat vedr. punkt 20 og 21.
23. Valg af landformand, næstformand og forbundsråd.
24. Færdigbehandling af resolution.
25. Redaktøren af medlemsbladet aflægger beretning.
26. Debat vedr. punkt 25.
27. Valg af redaktør til medlemsbladet.
28. Valg af 2 revisorer og 2 revisorsuppleanter.
29. Forslag til principbeslutning til realpolitik udspejl v. Ole Flygeard.
30. Debat vedr. punkt 29.
31. Eventuelt.
16,45 Landsmødet afsluttes.
17,00

LEIF MADSEN
landssekreter.

teyderne se virkningerne umiddelbart.
Belt uvekskommende er det at blande spørgsmålet om fradragsret for betalte renter ind i denne diskussion – altså spørgsmålet om kapitalrenter. I forlæggelsen vil jeg dog lige bemærke, at selv om denne fradragsret har uheldige sider, må vi fra vor side stå fast på, at skat rentefravigt bør beskattes, må en logisk følge deraf være, at rentefravigt er fradragsberettiget.

Det beroligede mig meget at læse Vejen Frem's redaktionelle kommentar (22.-8.) om, at kronikken i „Vejen Frem“ 13.-8. af Ole Flygeard om realpolitik ikke står som udtryk for Retsforbundets opfattelse. Kronikken havde en „hate“ om grundskyld. Det vil være uheldigt og forvirrende, om man blander to så omfattende spørgsmål ind i hinanden. Iøvrigt mener jeg ikke, Retsforbundet skal komme med noget realkreditpolitisk udspil. Forvirrigt indeholdt kronikken også en del, som ikke har noget med realkredit at gøre; f. eks. tanken om at fastsætte lejeverdien af bolig i egen ejendoms til 6 pct. – en helt uacceptabel tanke, at Retsforbundet på den måde skulle gå ind for en genindførelse af ejendomsbeskatter. Det samme gælder afsnittet om lavtønsproblemet.
Næstkov, den 24. aug. 1970.
Hakon Sand.

Der er to muligheder

Ervis man vil bekæmpe kommunismen, er der to muligheder. Man kan bekæmpe den midlertidigt med våbenmagt, eller man kan fjerne den for steds ved at fjerne dens årsager, nemlig jordmonopolet og andre særrettheder.

Man kan jo så have forskellige mening om disse midlers muligheder, men hvad der er den bedste udvej, kan der vel næppe her-ske tvivl om, eftersom en atom-krig sandsynligvis vil udslette alt liv på vor klode og for lange tid-der gøre den uboelig.

Virkeligheden er vistnok mere alvorlig, end hr. Persson og andre synes at antage. I et blad: Psykisk Forum for august er der en artikel: Sorgens Stjerne. Denne artikel måner til realistisk efter-

tanke, og alene tanken om krig som en løsning på verdens nu-værende problemer får mig til at minde det gamle ord: At mod-dimheden kæmper selv gudene forgyves. Derfor er min opfat-telse denne: Krig og magtaven-delse løser ikke verdens proble-met, men fører tværtimod til den helt store ulykke. De moderne våbens voldsomme virkninger gør

Rich. Petersen.

Forenings- og kreds-meddelelser

Danmarks Retsforbund, Landssekreteriet,

Ved Strandens 8, 1061 Kbh. K.
Telf. Minerva 4541 og 4542.
Kontorid. Mandag-fredag 10-14, lørdag lukket.

Fyns Amt

Sittende generalforsamling i Fyns amt afholdes onsdag den 2. september kl. 19.30 på Ringø Hotet. Dagsorden tilg. vedlegterne. Efter generalforsamling og kaffe-bord taler forbundsrådsmedlem Niels Mølgård, København.
Så mange som muligt bør slutte op om denne generalforsamling, som måske bliver den sidste inden det folketingsvalg, hvor Retsforbundet forhåbentlig igen indtager sin plads i Folketinget. Medlem-me har allerede gennem ind-samlingen af underskrifter sørget for, at Retsforbundet er opstil-lingsberettiget, og det er derfor naturligt, at man møder op på generalforsamlingen og deltager i de organisatoriske drøftelser og får valgt en aktiv ledelse. Vel mødt!
Samtaleudsvalget.

Kolding Valgekreds

Retsforbundet i den nye Kolding Valgekreds holder stiftende gene-ralforsamling torsdag den 3. sep-tember kl. 20 på KFUM i Kolding. Alle medlemmer i de gamle Kol-ding- og Vonsildkredse samt alle interesserede er velkomne. Stem-

Meddelelse, som ønskes optaget i bladet, besvares af redaktionen i hende med venlig hilsen onsdag morgen

meret til valgene har alle medlemmer, der er bosat i den nye kreds (Kolding, Vamdrup og Lunde skov kommuner). Nye medlemmer optages ved generalforsamlingens begyndelse.
DAGSORDEN:
1) Valg af dirigent.
2) Kort beretning ved de to kredsformænd for Kolding- og Vamdrup.

KLIP TIL BLADETS KANT

VEJEN FREM

Undertegnede bestiller
☐ Aarsabonnementet 52 kr.
☐ Kvartalsabonnementet 15 kr.
Sæt kryds ved det ønskede

56

Tryksag

Kan nedlægges udfærdiget i postbrev-kassen

VEJEN FREM

Kroghsgade 1,
2100 København Ø.

Der var engang

- et nyt eventyr . . "

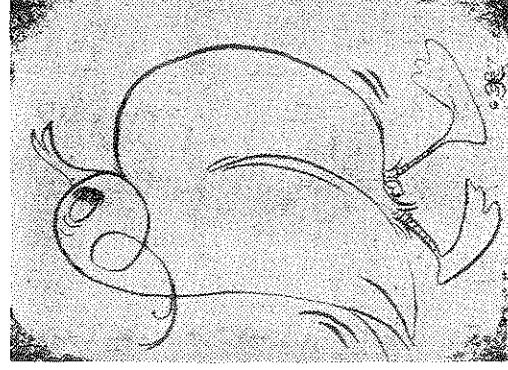
For mange år siden var det. I et lille land meget langt herfra. Folk levede godt. De tjente knapt så meget som de brugte, men det er jo også mange år siden. De smilede og sagde til hinanden: Det er nu et godt lille land, men det er, som sagt, også langt herfra.

Alle arbejdede - nogen måske ikke så meget som andre - men sådan har det jo altid været. Stædig meget arbejdede alle det år, hvor det lille land havde skattefrihed. Ja, jo, det er mange år siden og langt herfra. Men forårlig det hele gik så godt i det år, som de kaldte skattefrit, så måtte man naturligvis begynde forhøje skatten på arbejdet - så længe siden er det nu heller ikke. Fuldt beskæftigelse, sagde de, og højere produktivitet, så vil vi få det endnu bedre. Ja, vi kan måske endå så godt, at vi ikke behøver at låne i de andre lande for at have det rart.

I det land var der en mand, som godt forstod, at en sparet krone er en tjent krone. Det foregik jo også for mange - nå, det har jeg sagt. Som mange andre i det lykkelige, lille land havde han købt et hus. Ja, sådan sagde man, selv om det i det land var sådan, at hus og grund var pantsat til nogle få mennesker, som man kaldte kapitalister, mens man jo hult. Man betalte så i mange, mange år store renter og små afdrag. Selv om det er længe siden, så skal der nok være dem, der betaler endnu.

Nå, men den lille mand havde som sagt købt sig et hus - og så blev han også en slags kapitalist, for han skulle betale skat af det, han ikke havde; derfor fik han med jævne mellemrum en lille seddel fra dem, der styrede landet. På den seddel stod skrevet - og sedlen var skam stemplet og det hele, så det skal nok passe - hvor meget han nu "ejede". Og det blev mere og mere. Hvis han lever endnu, så er han meget, meget rig. Hans gamle far, som var klog på mange ting, sagde til ham, da han købte hus: Godt, min søn. Velkommen på karrusellen.

UGENSHAK

"Et oplyst folk har gode politikere", siger professor Erling Olsen, M. F., men han undlader klogeligt at udtale sin mening om det danske folks oplysning.

Nu vil du leve et liv i fattigdom og da rig. Det er din eneste mulighed for at efterlade nok til arveefgiften og din søns start. - Det lille land lå, som sagt, meget langt herfra.

Manden med huset fik kone, han fik børn, børnene blev større. Og så blev huset for lille. Nu huskede han, hvad hans far havde sagt og bestemte sig til ikke at købe et nyt og større hus - for så ville han bare blive endnu fattigere og de endnu rigere, så han ville bygge til sit hus. Han lagde for forskellige økonomiske overslag. Ja, han regnede og regnede. Så sagte han byggetilladelse (for det var et ordentligt lille land, hvor man skulle bo på en ganske bestemt ordenlig måde. Hvis man ikke havde råd til det, måtte man bo i skure i ydersoner, men det var nu ikke ref mange). Der gik

Sådan er det!

Det er en del af demokratiet, at folk ikke er enige. Det er derimod en fare for demokratiet, når folk diskuterer på et grundlag, der nærmer sig uvidenhed.

Vi skal i denne omgang se en lille smule på balancebegreberne i udenrigshandelen.

Ved handelsbalancen forstår man værdien af eksporterede og importerede varer. Hvis importen opgøres cif og eksporten fob, giver det i sig selv en forskel, der medfører, at der bliver registreret et underskud på handelsbalancen.

Med underskud forbindes i almindelighed noget dårligt, men sådan er det ikke her. Hvis et land får flere varer ind i landet, end der går ud, er det udtryk for noget positivt, hvis det forøger

landets investering. Hvis merimporten er udtryk for et merforbrug, betyder det ikke alene underskud på handelsbalancen, men også en forringelse af landets økonomiske status.

Når man taler om underskud på betalingsbalancen, referer det ikke alene til handelsbalancen, men også til indtægter og udgifter vedrørende transport, turisme, renter, udbytter, gaver m. v. Hvis man til de løbende poster på betalingsbalancen lægger kapitalbeholdningerne og ændringen i valutabeholdningen, får man den samlede betalingsbalance. Den balancerer ifølge sagens natur altid.

Ud fra et bogføringsmæssigt synspunkt kan følgende opstilling foretages:

udgifter	Indtægter
import	eksport
turistudgifter	turistindtægter
transportudgifter	transportindtægter
- f. eks. skibsfart	- f. eks. skibsfart
rentendgifter	renteindtægter
gaver	gaver
løbende poster på betalingsbalancen a	
afdrag til udlandet	afdrag fra udlandet
lån til udlandet	lån fra udlandet
opgang i valutabeholdningen	nedgang i valutabeholdningen
kapitalbevægelserne på betalingsbalancen b	
den samlede betalingsbalance a + b	

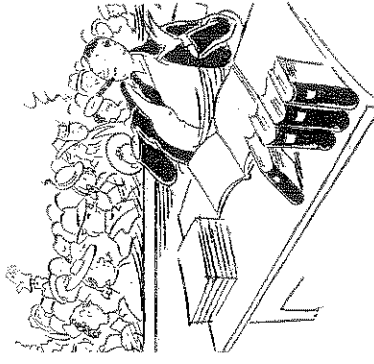
Formynderstaten

Det må altså fastholdes, at handelsbalancen og betalingsbalancen er periodebalancer, medens kapitalbalancen og valutabalancen (valutastillingen) er statusopgørelset.

Ved kapitalbalancen forstår man en opgørelse af den kortfristede og langfristede gæld og det kortfristede og langfristede tilgodehavende over for udlandet.

Ved valutabalancen forstår man kun den kortfristede del.

Ole Flyegaard.

et år (ja, det var jo dengang!), så fik han byggetilladelse. I banken, hvor han i mange, mange år havde sparet op, så godt man nu kunne på den tid, spurgte han i god tid, om han kunne låne nogle penge.

De sagde ja, der vil kun gå fjorten dage. Se det var forretningsfolk. Da han fik byggetilladelsen, sagde banken dog kun måske. Nå, men den lille mand begyndte. Han byggede og byggede hver aften, hver lørdag, hver søndag. Og hans kone hjalp ham, og hans børn hjalp ham. N og -te håndværkere måtte de have, for i det land var noget autoriseret, hvad det så end betød. Nu har alle glemt det ord.

Den lille mand byggede i et helt år.

På den tid havde man noget, der hed kurser, og noget, der hed

VEJEN FREM

RETSPOLITISK UGEBLAD

36. årgang - Nr. 35 - 29. august 1970

obligationer. Det forstår vi ikke mere, men kurserne faldt i løbet af det år mere og mere. Så det hele blev en sørgelig historie.

Den lykkelige mand lånte 50.000 kroner, men hele hans byggeri kostede 100.000 kr. De 50.000, han manglede, havde han tjent ved selv at arbejde og ved at spare op. Fordi han arbejdede så meget, brugte han næsten ingen penge, og så kunne han spare næsten 25.000 kr. op - og det var meget. Hans eget arbejde var andre 25.000 kr. værd. I det land ville de fleste kalde ham en god og nyttig samfundsborger. Han arbejdede, han arbejdede ekstra, han var produktiv, og han sparede. Men det er jo også længe siden - og i et helt andet land.

Da han var færdig med at bygge, var han glad, hans kone var glad, og børnene var glade. Så SIGVALD LARSEN.

VI ER SPÆNDT PÅ

statsministerens svar til Retsforbundet, der har spurgt ham, hvad regeringen agter at foretage sig, som kan modvirke de katastrofale følger for bl. a. jordpristilvækningen, som en eventuel dansk indmeldelse i Fællesmarkedet vil bevirke.

Yngste afdeling på Retsforbundets Sommerstævne var ikke den, der morede sig mindst.

Karl SAGT

Filosofien helbreder ikke, men den bringer trøst. Det er jo alle rede meget.

(- Voltairre).

En filosof er en mand, der forstår alt, hvad der hænder - indtil det hænder ham selv.

(- Professor Erling Olsen).

Hvor gode politikere man har er et spørgsmål om befolkningens oplysning. Et oplyst folk har gode politikere.

(- Franz-Josef Strauss).

Vort problem er, at det ventes af os, at vi er stærkere end russerne og svagere end belgierne.

(- Franz-Josef Strauss).

Renlighed er en god ting, sagde kællingen og vendte sin særk nytårsaften. Mange gamle partier vender særken, hver gang der bliver valg. Det lugter en smule, men fremmer ikke renligheden.

(- Viggo Starcke).

Dem aldrig din næste, for du har været i samme situation som han.

(- Victor Hugo).

Intet er umuligt for den, der ikke behøver at gøre det selv.

(- La Rochefoucauld).

Vi tilstår ofte at have små fejl - for at få folk til at tro, at vi er fri for de store.

(- Joubert).

Høflighed udglatter Årenes rynker.

(- Joubert).

Politik er den kunst at skaffe penge fra de rige og stemmer fra de fattige under påskud af at beskytte begge mod hinanden.

(- Cedric Adams).

Det er let nok at vælge, når man ikke har noget at vælge imellem.

(- Piet Hein).